

לב:

עין משפט
גד מצוה

כו א מ"י ס"ו מהל' בית
 הכמירה הל"ד:
 כח ב ג מ"י ס"ז מהל' שמיטה
 ויובלות הלכס עו:
 ד [מ"י] שס ופ"א מהל' תרומות
 ה"ה ופ"ו מהל' בית הכמירה
 הל' עז:
 כח ד ה מ"י ס"ח מהל' שמיטה
 ויובלות הלכס:

תורה אור השלם

1. תולדו את כל עריו בעת
 שהיו לא כל היתה קדוה אשר לא
 נקראו מאתם ששים עד לבקר.
 2. וברם ה'
3. ויצעו כל הקהל ששים בן
 ששים מכות וישבו בשבטים
 4. לא עשו ששים ישיעו עד שן
 5. שן ישראל עד היום הדוא
 6. ששנה נדולה מאד.
 7. נחמיה ה'
8. והבאנו אל אדלדו כי אדארן
 9. אשר ירשו אבדוק רשקתה
 10. ויטענו ויזרעו מאבדוק.
 11. וברם ה'
12. כל הקהל באה ארבע
 13. מיום אשלים שלש מאות
 14. שנים.
 15. וקדשנו את ארץ החששים
 16. אה וקדשנו ארץ נורו לכל
 17. שבים וכל אה היתה לבם
 18. בנתם איש אל אחותו ואיש
 19. אל משפחתו חשבם.
 20. וברם ה'

הגהות תב"ח

- (א) רש"י ד"ה איך דליכט ט'
דבראי ארעם קיימט ג"ב וילא
נשום איר אחרת:

רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

(ה) ג' בלחם כד

המוכר שדהו פרק תשיעי ערכין

הבא נמי תרת"י ירושלים הוו. ותימא דלרבא נמי מנו צריכין לומר נן דמרי ירושלים הוו ו"ל דלרבא אין אנו צריכין לומר ביחודה מרי ירושלים הוו אלא בשאר ארצות אבל לרב אשי צ"ל ביחודה מרי ירושלים הוו: וקרישו ע"י חומה. פי' לענין מצינת בית דבתי ערי חומה ולענין שילוח מתורעים מן העיר

דיוקא בנתי ערי חומה תרין לשלוח
ההגורעים חון לתומה אבל שאר
(אלרות) [עיריות] לא ואנטיס למנוענות
תרין ששלוח חון לעיר ואפי' לא היו
מוקפות ממוות יושע והכי מנה
המורס כהניס יתאס חון לעיר ואין
שלוח חון לכל העיר אלא חון לעיריות
ההמוקפות חומה בלבד ופי' מנלן הא
לא כתיב בית חומה גבי אדם מעיר
ואומר הרב רבינו יתחק דגמרינן חון
למנה מושבו דמתיב כי בנצורה
יירא (ג) ממושב דמתיב בית מושב
עיר חומה (סג וס) ופירש' כן
תמקדל ליה (לארעא) כשתי מודות
בבית ובית דין הלכין ושתי מודות
לאחרין כליתא בשבועות דף טו.
(סס) ובתנ' שבועות פירש' דלאשכחן
שתי מוקדשין חומות ירושלים בתי
תרות ובבית כנאסו להיוסף על
בבית ועל (העיריות) [העורות] אבל
שאר (אלרות) [עיריות] לא ידעמי
הילך היו מהדשו אמו:

חבל ארגוב כל אלה
מנו חכמים את אל
מצאן אלו וקדושים
(ו) דלא צריך לקדושי
אלו בלבד אלא לכל
מאבותיך שמוקפת
נון כל מצות הללו
ראשונה קידשה לש
לבא אביעית אימא
ישמעאל ואביעית
אלעזר בר יוסף אמר
אומר אשר לוא חומה
ויהי לו קודם לכן מ
ראשונה (ו) קידשה
לעתיד לבא דכתיב (וי
מן השבי סוכות ויש
מימי (ו) יהושע בן נון
שחמה גדולה מאד
סוכות (ו) עד שבא ע
בימי עזרא לביאתם
בימי יהושע מנו שמי
חומה אף ביאתם
ויובלות קידשו ער
ה' אלהיך אל האר
ירשתה מקיש ירושת
ירושלם אבותיך בחי
ירושלם כחידוש כל
רמז על יצר דעבוב
זכורא עלייהו כי סוכ
עילוייה דיהושע דבכ
והבא כתיב ישוע ב
רמזי דלא הוה זכור
יהושע דהוה ליה זכו
לא לרמזי רמזי דלא
אלא

וירשתה הכי קאמר כיון דירשו אבותיך ירשת י"א את ה' והשתא משגלו שבט ראובן ושכט גר וחצי שבט מנשה דכתבי ביה יכל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים י"ו שבטי דתניא ה'משגלו שבט ראובן ושכט גר וחצי שבט ששנאמר וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה בזמן שכל משגלו מקצתן יכול היו עליה והן מעורבין שבט בנימין כבנימין יתא יוכל נוהג תלמוד לומר לכל יושביה ולא בזמן שהן מעורבין א"ר נחמן בר יצחק מני

[illegible]

עד גמלא. כל עיריות שבגליל עד גמלא היו מוקפות חומה מימות יהושע: **רבע אחר.** האי תנא אחא לפרושי ממני' והבי קאמר גמלא דקתני ממני' דהוי מוקפת חומה מימות יהושע היינו גמלא דגליל: **לאסוק.** ידאי ארעא צביר הירדן וביהודה לא היו מוקפת חומה מימות יהושע וכן הוה

וכן חדיד וירושלים ציהודה לאפוקי
 עירות שנגללו ועבר הירדן שנקרלו
 חדיד ואזון וירושלים אינן שוקולו
 מימות האשכנזי: (א) לירבא (ב) כוסיהו.
 אינן דקא חשיב במתני' כגון קררה
 וירפא' לירבא צדוקתא אחרימי דמקסי
 כצמחיהו לל' אינטיין למתימ
 (ג) כצמחיהו (ד) צהי ארשא קיימי:

רבי יוחנן כירושלים יהושע בן גון ולא אין הבית חומר בה בכה בן אשי אמר לאו הוה ה"נ תרי ירושלים אל בר' יוסי למה מנו גלו בני הגולה מצאו שונות במלו משכמלה קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבא ל בר' יוסי וכי אלו אמר ישישים עיר כל

ים בצורות אלא למה
שבשעלו בני הגולה
קידושוה אאמינן
ולא כו מנאום ולא
מזלה לך מסורת בידך
מה מימות יהושע בן
נח בה מפני שקדושה
היה וקדושה לעתיד
ותנאי ואליבא דר'
במא חד מינייהו ר'
"תנאי ר"א בר יוסי
אע"פ שאין לו עכשו
מקמא דרמ"ד קדושה
שעתה יולא קדושה
ש"כ"ני הגולה השנים
בסוכות כי לא עשו
בני ישראל וגו' ותהי
שר בא דוד ולא עשו
אלא מקיש ביאתם
מי יושע מה ביאת
יובילות וקדשו ערי
י עזרא מנו שמיטין
מה כו ואומר 'יהביאך
אשר ירשו אבותיך
לירושא אבותיך מה
כל ברים הללו אף
רים הללו ואידך רבעי
ה זרה ובטליה ואגין
ותיעי דקא קפיד קרא
דוכתא כתיב יהושע
למא משה לא בעא
מ דארין ישראל אלא
מ דארין ישראל אמאי
ניב אשר ירשו אבותיך
מנו שמיטין ויובלות
בבטלו יובלות כו עזרא
ממא בראש ושושים הוה
המנושה בבטלו יובלות
שביה עליה ולא בומן
ביתורה ושבת יהודה
מן שיושיבה בתיקונן
לית לרדש שמיטין

הנחיה
ויהיה הדפוס אף יותאם [תורגם] על הרבים אלמא וצרכה לקרש' ולא קרש'ה לעצמ' לטוב
כיון דירשו מלכות ויהיה אף [תורגם] במאות קרש'ה עצמא ויא אתה צד'ד לקרש' [תורגם]
מישראל אל [תורגם] דהנח' [תורגם] אף ישראל מחמתם קרש'ה כיון אף [תורגם] מלא
עצמ'ה ויהיה כמבין' אבר יצר [תורגם] ויבולת ארצ'ה קרש'ה שמית' [תורגם] ויפשיטין אל
מתי ויבולת אל קרש'ה [תורגם] כמנ' אף את הכולל מחשבין על קרש'ה לפיכך הוצרכו
לעצמ'ה ואל קרש'ה ואל עצמ'ה שמית' ארצ'ה [תורגם] ויפשיטין אל ארצ'ה

מסורת הש"ס

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

קאמער. אמר לך הכי דריש לקרא
אחד ארבע ריבוא. דאס"י עישור
כלות: וזהו מעורבבים בחלוקת
אלא היוכלות כלבוד ולכן היו
ולידע מתי הוא יובל לפי שאחר
יובל עולה לחשבון השמיטה:

Journal of Management Inquiry 22(1)